

El Crit Silencios de les Muntanyes: L'Enfrontament d'Ari

Capítol 1: L'emergència de la inquietud

Encerclat per les majestuoses muntanyes que ondulaven com gegants adormits tocant el cel, es trobava un petit poble, un punt insignificant entre la immensitat d'aquestes majestuoses navetes terrestres. Malgrat la seva aparent insignificància, aquesta petita comunitat era una joia de vida, calor i energia construïda sobre la protecció de les muntanyes. Es colava en les vores abruptes de la muntanya com un niu d'ocells tenaçment aferrats a una escarpa de roca.

El que semblava important en aquest poble venia de les muntanyes: aigua fresca que neixia de fonts profundes, minerals als que les mans hàbils dels artesans donaven formes artístiques i herbes màgiques amb propietats curatives recollides dels vessants escarpats de les muntanyes. Però més important encara, l'eco, aquella meravellosa ressonància que es repetia màgicament entre els pics com un instant capturat en el temps; l'eco era l'ànima d'aquest poble. El cant de l'ocell matiner, les rialles dels nens jugant, les oracions del vell sacerdot, tots ressonaven, vibraven i permeaven cada racó del poble amb vida. Però, de sobte, un dia, aquell eco, la vibració que estremia les muntanyes i despertava el poble amb la seva alienada vital, va desaparèixer.

El jove Ari va notar primer aquest canvi. Un nen inquiet amb un esperit indomable i una brillantor als ulls que s'assemblava a l'estandarta de l'aventura. Fil de la muntanya, com ho eren els veïns, Ari era tan part de les muntanyes com les roques i l'aigua. Des de la seva tendra joventut, es va sentir cridat per la profunda vastor de les muntanyes. Els seus dies es fonien entre el gris de les roques, l'or del sol que es fon amb el blau del cel i el verd esclatant de la vida de la muntanya.

Aquest matí, quan Ari es va despertar, va notar l'estranya tranquil·litat que envoltava la seva petita casa de pedra. Era com si algú hagués posat un coixí sobre els sons del poble. El cant matinal dels ocells semblava apagat, i les risades i crits dels nens semblaven llunyans i apagats. Desconcertat, Ari va sortir de casa seva i va córrer cap a la plaça del poble. Quan el matí va arribar, no hi havia cap signe de vida. Els nens no jugaven, els adults no feien res. Què passa? Ari va preguntar a la venedora de la vila, però ella no va poder dir-li res. El poble semblava mort. Ari va sentir una sensació de buit i de tristesa que li havia canviat el cor. Va decidir anar a la muntanya a buscar el seu eco. Va caminar fins a la base de la muntanya i va cridar fort. Però no hi havia cap resposta. Ari va sentir una sensació de buit i de tristesa que li havia canviat el cor. Va decidir anar a la muntanya a buscar el seu eco. Va caminar fins a la base de la muntanya i va cridar fort. Però no hi havia cap resposta.

sempre. Aquest nen sempre veu cops de mar allà on no n'hi ha, va pensar, sense donar més importància al què li havia dit Ari.

Els dies següents Ari va notar més detalls estranys. Les parets de la muntanya no ressonaven amb la força d'abans. Ni la veu potent de la mare quan cridava al seu fill per dinar. Ni el riure sonor del seu pare. Ni la veu fràgil del vell sacerdot quan pregava per la pau i la prosperitat de la vila. Nada feia eco com abans. El poble estava més silenciós que mai.

-Estàs bé, Ari?- La Mare semblava preocupada pel seu fill.

Vençut per la incertitud, Ari va admetre: – Penso que les muntanyes estan malaltes, Mare. Han deixat de cantar, i amb elles, tot el poble.

Segura que en Ari es feia idees, la seva mare simplement va dir: – Les muntanyes no es posen malaltes, Ari. Segurament estàs cansat, ves a dormir.

Però Ari sabia que alguna cosa no anava bé. Aquella nit, determinat a descobrir què passava, va agafar una llanterna i la seva coratge i va fer el que ningú en el poble s'hauria atrevit a fer: caminar vers les muntanyes en les hores més tènues de la nit.

S'endinsant en la nit, Ari es podia sentir cada cop més sol, més aïllat del món i més a prop del silenci inquietant que ofegava les vibracions dels ecos de la vida. Les muntanyes alguna vegada plenes de sons, ressonàncies i melodia, estaven silents. Ari va continuar seguint el sender fins que va arribar a la Font de l'eco. Aquesta era una petita bassa resguardada entre les muntanyes que, segons la llegenda, podia reflectir qualsevol so o paraula que es diés en ella.

Ari, amb coratge, va fer un pas cap endavant cap a la font i, amb veu temblorosa però ferma, va dir: – Hola!

En resposta, l'eco que normalment hauria respost a Ari no va tornar a ell...

Ari es posà pàl·lid, i un calfred li recorregué l'esquena. Sabia que alguna cosa estava malament, però no va poder anticipar l'enormitat del problema que havia trobat...